

Elleve minutter i midnat stormede de ind og slog hans drøm i stumper og stykker. Hvorfor hans blik i et så kritisk øjeblik faldt på det udsøgte kaminur, hjembragt helt fra Philadelphia på samme vippende og gyngende fuldrigger som han selv, havde han ingen anelse om. Måske havde det noget at gøre med skæbnen, og det var en kendsgerning, at han, sekundet før han flygtede, var helt sikker på, at han så det lille ur gå i stå. Det blanke pendul gled langsomt ned fra den ene side og blev hængende.

Mens han sprang op, hurtigere end nogen af de fremrykkende soldater fra den kongelige livgarde kunne have forestillet sig, gled hans blik hen over den gamles barske ansigt på den anden side af bordet. Det var som mejslet i sten. Som om de hårde år i felten og de hårde år i politik tilsammen havde gjort det til en maske af den pureste granit.

Inden nogen af soldaterne så meget som nåede at tænke på at hæve den tunge musket eller trække den uhåndterlige kårde, var han ude ad døren, den bag hans ryg. Han hamrede den i efter sig, styrtede gennem det nyindrettede bibliotek, hvor ikke det mindste lille støvkorn havde nået at lægge sig på en eneste bog, og hoppede ud ad vinduet, som han havde sat på klem nogle timer før.

En kort stund havde han trukket sig tilbage fra festsalens muntre kor af stemmer, var gået derind, havde læst et par linjer af sin yndlingsbog – »Alle i selskabet, både herrer og damer, hilste forslaget om at fortælle historier velkommen« – og sat vinduet på klem. Han havde gjort det med sorg i hjertet. Han brød sig ikke om at være mistroisk. Men et langt og hårdt liv havde lært ham også at begå sig i virkeligheden, og der var mistænksomheden intet mindre end en dyd. Havde den været blot den ringeste brøkdelt mindre, havde han ikke levet nu.

Blikket var søgt dybt ind mellem flammerne i bibliotekets pejs, han havde rystet bedrøvet på hovedet og var blevet stående lidt sådan. Så havde han anlagt den verdensvant smilende maske igen, var atter blevet den perfekte vært og vendt tilbage til festsalens lystigt larmende stemmehav.

Det var dengang. Nu landede han neden under vinduet og sank ti centimeter ned i pløret. Det regnede voldsomt derude, og for første gang i livet glædede det ham, ham der altid havde hadet pløre og ælte. Men nu var situationen en helt anden. Regnen ville gøre det meget sværere at finde ham. Han løb hen langs hovedbygningen og kastede et hastigt blik ind gennem vinduet til festsalen. Der var ikke en sjæl derinde. Kandelabrene spredte fortsat et næsten magisk lys over den mennesketomme sal, hvor bordene stadig stod fulde af levninger og fedtede fade og glas. Først da dørene til festsalen røg op, og soldaterne væltede ind, satte han sig i bevægelse igen.

Han gik kun nogle få meter. Hen til den tætte klynge graner, som han havde ladet stå tilbage, da den storslåede franske have blev anlagt. Som om han rent faktisk havde set ind i fremtiden. Han lod sig synke ned på hug. Grangrenenes nåle stak ham, små bække af regnvand løb ind under hans skræddersyede silkeskjorte. Han tog ingen notits af det, for herfra havde han perfekt udsyn til festsalen.

Soldaterne tumlede rundt derinde en tid. Så kom de ud og begyndte at sprede sig i området omkring ham. Han så fakler tændes til højre og til venstre for sig. Det var endnu ikke nogen velorganiseret jagt. Selv ikke da han hørte den gamles distinkte stemme brøle ordrer på sin velkendte dialekt, følte han sig truet for alvor. En lille tidsspalte var alt, hvad han havde brug for.

Et øjeblik usynlighed.

Det kom overraskende hurtigt. Festsalen tømtes for soldater, han kunne heller ikke høre nogen i sin umiddelbare nærhed, faklerne lod til at være på betryggende afstand. Han smuttede hen til muren, hoppede ind i festsalen gennem det nærmeste vindue, som han også havde ladet stå på klem –

han både elskede og hadede sin mistænksomhed – og tog skoene af, de aldrig svigtende lædersko, fremstillet af ingen ringere end Adam Slythe i Philadelphia. Det vakte vage minder om en fjern fortid. Så løb han lyd- og forhåbentlig også sporløst hen over festsalens gulv og nåede frem. Han stillede sig på tå.

Døren gled op, som den skulle, og den gled i bag ham, som den skulle. Et lille arkitektonisk vidunder. Men også dyrere end nogen anden dør, tænkte han flygtigt og smilede. Han tænkte på udtrykket »sin vægt værd i guld« og kunne ikke lade være med at smile. Ganske, ganske svagt.

Til at begynde med virkede det bælgravende mørkt derinde. Det ville virkelig ikke være godt, hvis det var det. Men det burde det ikke være, det måtte det ikke være. Han ventede og hørte sit eget pibende åndedræt. Det var en frygtelig ventetid.

Der blev ved med at være buldermørkt omkring ham.

Længe, længe.

Men så begyndte mørkesynet at indfinde sig, og det lille vokslys blev synligt i nichen nogle meter henne ad gangen. Han tog skoene på. På skælvende ben gik han hen efter lyset. Han løftede det op, forsigtigt, forsigtigt, og hvælvede hånden omkring flammen, som om hans liv stod og faldt med, at den brændte videre.

Hvad det ganske enkelt også gjorde.

Eller liv og liv ...

Hvad der nu engang var tilbage af det.

Missionen.

Meget, meget langsomt bevægede han sig de få meter tilbage til døren. På den fugtige stenvæg hang den første fakkell. Han så tydeligt, hvordan hans venstre hånd rystede, da han sænkede faklen ned mod vokslysets lille flamme.

Da faklen var tændt og brændte med en klar flamme, pustede han vokslyset ud og lod taknemmeligt hånden glide hen over det. Så stivnede han og stod stille. Han hørte de kongelige soldaters karakteristiske støvler smælde mod mar-

morgulvet ude i festsalen. Han bad til en højere magt, som han dårligt nok troede på, om at han ikke havde efterladt sig nogen spor. At de ikke ville opdage døren. At de ikke – og han bøjede sig så brat ind over faklens flamme, at der var lige ved at gå ild i parykken – så et mystisk lys spille bag væggen.

Han gik videre. En trappe førte ham nedad. Et kort øjeblik føltes det som at stige ned i selve Inferno.

Neden for trappen fortsatte gangen ligeud. Det føltes, som om han kom tættere og tættere på jordens centrum. Han tilhørte ganske vist det fåtal, der mente, at jordens kerne var varm, brændende varm af kogende lava, og her blev der bare koldere og koldere. Som om helvede var af is.

Det helvede, som han ikke troede på.

Gangen, der hele tiden blev smallere og smallere, delte sig i fire efter en strækning, som var meget længere, end han huskede den. Fire gange i hver sin retning. Han tøvede ikke. Så langt rakte hans hukommelse i hvert fald. Han så tegningen for sig, valgte den rigtige gang og mærkede på et tidspunkt, hvordan en kold luftstrøm fik faklens flamme til at blafre. Vokslyset ville være blæst ud med det samme, men faklen holdt mørket stangen.

Han var på rette vej.

Gangen blev stadig mere og mere trang. Han kunne ikke længere gå oprejst, men måtte krumme sig mere og mere sammen. Til sidst var det nemmere at kravle. Han krøb gennem en gang, der virkede, som om den var hugget nødtørftigt ud i selveste grundfjeldet. Knæene på hans fortræffelige lærredsbukser fra den store Loutards væveri i Paris nåede at blive blodige, inden de endelig gav op og blev til trevler. Faklen brændte ham snart i ansigtet, snart i enden, mens han skiftevis skubbede den foran sig og lod den slæbe efter sig.

Så sluttede gangen.

Den trange passage endte ved den rene sten. Der var ikke længere nogen vej. Ud over den trøstesløse vej tilbage.

Han lukkede øjnene og håbede, at alting stemte med tegningen. At den samme mester, der havde stået for det første

lille arkitektoniske vidunder, havde formået at gøre det andet lige så pålideligt. Han lagde hænderne op mod loftet.

Der skete ingenting.

Han kunne mærke, hvordan sveden formelig piblede frem på håndfladerne. Han udførte manøvren endnu en gang, trykkede hårdere til.

Og stenen gled til side.

Han sukkede dybt og takkede den gud, han vist alligevel ikke rigtig troede på. Eller rettere, han troede måske nok på en gud, men en gud, der allerede i tidernes absolutte begyndelse havde vendt sig fra sit skaberværk og efterladt os alene med det.

Helt alene.

På den anden side af stenmuren videde gangen sig ud, så han kunne gå oprejst igen. Den videde sig mere og mere ud og dannede til sidst et rum. Han så sig omkring i det. Genkendte det vagt fra tegningen. Bænken lige foran ham, det store, rigt ornamenterede egetræsskab til venstre, et levn fra en tid, der gik ind for grænseløs udsmykning. Og så det tredje arkitektoniske vidunder til højre.

På væggen lige til venstre for indgangen sad der en ny fakkell i en holder på væggen. Han tændte den og satte sin første, trofaste fakkell fra sig i en holder til højre, på den anden side af døråbningen.

Da han gik hen til bænken ved den modsatte væg, så han, at han kastede dobbelte skygger. Det virkede så rigtigt netop nu, hvor hans gamle og hans nye jeg var på vej til at forenes. Men endnu kastede han dobbelte skygger.

Han sank ned på bænken og trak vejret så roligt, han formåede. Lige til vejtrækningen var blevet nogenlunde normal.

I en niche i den massive stenvæg til højre stod der et blækhus ved siden af et ark papir og en fjerpen. Han bøjede sig frem efter papiret. Lod fingrene glide hen over det og mærkede dets grove struktur. Det kom fra lenets nyopførte papirværk, og det gjorde ham altid lidt andægtig at røre ved papir.

For ham var papir helligere end gud. Og det var vel en af grundene til, at man ikke kunne lade ham leve.

En af alt for mange grunde.

Han dyppede fjerpenen i blækhuset og lod blækket dryppe langsomt ned på gulvet. Det lignede blod.

Det *var* blod. Blodet strømmede gennem hans andet, parallelle blodomløb.

Og så skrev han. Et kort brev med sirlig håndskrift.

Han foldede brevet sammen, mens han rejste sig. Så bøjede han sig ind under bænken og trak et lille skrin med en nøgle i låsen ud. Han løftede det op på bænken og åbnede det. Det var fuldt af sod.

Han kom til at grine. Nogle gange får man de løjerligste indfald.

Og så pressede han brevet ned i soden med fjerpenen, satte den tilbage i blækhuset og lukkede det lille skrin, drejede nøglen om og stillede det over til det store egetræsskab til venstre. Hvorpå han vendte sig om og gik til højre.

Hen til det tredje arkitektoniske vidunder.

Han gik ind gennem en døråbning og så sig omkring. Det var et rum mere, mindre end det første. Nærmest en celle. Den celle, han altid var veget uden om. Han så en briks og en stol. Han så fire store skrin på gulvet.

Og han så, at alt var godt.

Omstændighederne taget i betragtning.

Han åbnede skrinet længst til venstre, og der var krus efter krus med vand. Han åbnede det næste skrin nærmest til venstre, og der var mad i form af alskens røget og tørret kød. Han åbnede skrinet længst til højre, og det var fuldt af fakler. Det sidste skrin lukkede han ikke op.

Han tog en af faklerne og gik ud i det større rum. Han holdt den hen til sin gamle, tro fakkell, der tronedede på væggen, og vendte tilbage til cellen med den tændte fakkell højt hævet over hovedet. Han satte den i holderen på væggen og tog en dyb indånding.

Så trak han i et håndtag lige inden for døråbningen.

Og en massiv dør gik i bag ham. Der var ikke noget dør-greb på indersiden, og han stod med håndtaget i hånden. Det var gået løs, da han trak i det.

Han smilede, kastede det fra sig og åbnede det sidste skrin.

Der var blækhus og fjerpenne i overflod. Der var en stak løse ark papir, som lignede det, han lige havde skrevet brevet på. Og der var bøger. Enormt mange bøger.

Han tog en af bøgerne op og åbnede den forsigtigt. Den bestod af lutter tomme sider.

Han smilede igen.

Han lagde den tomme bog til side og tog et af de løse ark op. Han gav sig til at skrive.

Han skrev en tid. Korte linjer.

Mens han skrev, tænkte han: Sådan skulle det altså gå. Skriveriets ensomhed. Mig, der forsøgte at undgå den. At fortælle bør ikke være ensomt.

Tingene kom til ham. Ordene faldt på plads, ligesom af sig selv. Som om det ikke var hans egne ord.

Til sidst var han færdig. Han betragtede sit værk. Det synede ikke af meget.

Så foldede han papiret sammen til et lille brev, men med flere sammenfoldninger end sædvanligt. Op af lommen tog han en lille skindpose af det fineste, garvede sælskind. Han så på den og smilede. Der havde de sølle sølvmonter ligget, der engang reddede hans familie. Han lod fingrene glide hen over skindposen, inden han stoppede brevet ned i den. Så rejste han sig og gik over i hjørnet af den lille celle. Der stod en lang stang, som en ildrager uden selve rageren, bare skaftet. Han stillede sig hen under et lille hul i loftet. Holdt fingrene op mod det og mærkede en let, kølig luftstrøm blæse mod dem. Han trådte op på et af skrinene og holdt næsen hen til hullet. Og mærkede lugten af den friske luft.

Livets luft.

Det sidste han ville mærke til den.

Han syntes, den lugtede af pløre og ælte.

Så stak han den lille skindpose op i hullet, tog den lange stang og pressede posen ud i yderverdenen. Han mærkede den ryge ud på den anden side.

Han betragtede sine sko, sine fantastiske, kostbare læder- sko, fremstillet af Adam Slythe i Philadelphia. Og han så, hvor fulde af pløre de var.

Pløret og æltet. Det vendte tilbage. Det sejrede.

Så satte han sig tilbage på stolen og tænkte på de luksuri- øse sko indsmurt i pløre. Han tænkte på sit eget hovmod, sin egenkærlighed, sin indbildskhed og sin selvglæde. På alt det, der gjorde, at han havnede her, til trods for alle gode inten- tioner, til trods for, at det eneste, han rigtig troede på, var mennesket. Men i sidste instans var det forfængeligheden, der havde styret det hele. Ligesom for alle andre.

Han lagde atter den første tomme bog til rette i skødet, åbnede den og lod i fakens blege skær fjerpenen nærme sig den allerførste blanke side.

Men inden han begyndte at skrive, tænkte han igen:
Forfængeligheden.

Forfængeligheden.

Han stod på den klippe, der ikke alene var et af de højst beliggende punkter i det indre Stockholm, men også havde det mest besynderlige navn. Derfra skuede han ud over byen. Han følte ingen trang til at knytte næven for at true og udfordre den, selv om det vel inderst inde var derfor, han var taget herop. Da han først havde fået parkeret bilen og besteget det lille bjerg, der frem til det mindeværdige år nitten femogtres havde heddet Danviksberget, havde han tabt lysten.

Det var ikke bare det, at han var for gammel, måske tilmed for forsonet med livet i alle dets sælsomme aspekter, det var også noget andet. Han var ganske enkelt træt af at anskue tingene fra oven. Det måtte være nok med den slags nu. I det mindste for et døgn tid.

Han var lærer. Ovenfra-perspektiver var hans domæne. Forkromede overblik. Det skete, at han spurgte sig selv, hvordan det var gået til. Men stadigt sjældnere. Omskiftelser og rutsjebaneture hørte med til livet, det var i grunden den eneste visdom, han kunne bryste sig af. Det eneste, der var helt sikkert, sådan rigtig stensikkert, var, at intet var helt sikkert.

Forfængelighed, tænkte han.

Nej, det var slut med al forfængelighed nu. Intet tilbage. Livet som en renselsesproces. Trist, at man dør lige præcis på det forkerte tidspunkt.

For vel havde der været en del forfængelighed i hans tidligere liv. Ikke mindst i hans tidligere arbejdsliv. Vel havde han altid villet være den bedste, selv om han havde skjult det godt. Vel havde han villet være den kløgtigste af dem alle.

Nu om stunder spillede det ingen større rolle. Han var lærer. Han lærte ting og sager fra sig. Han lærte folk, der sjældent var de skarpeste knive i skuffen, at lægge snittet rig-

tigt. Ikke for meget og ikke for lidt. Det var ham, der filede ujævnhederne bort. Det var ham, der sleb det rå politimateriale til og fik gjort også de mest skjulte malmårer tilgængelige. På sin vis var det ham, der lagde grunden til fremtidens politikorps.

Det var altid noget.

Nu hvor A-gruppen ikke længere var der.

Han var inspektør nu, vicekriminalinspektør. Flere af de tidligere medlemmer af Rigskriminalpolitiets specialenhed for voldskriminalitet med internationale aspekter var blevet forfremmet. Som om et helt rejseselskab af kommissærer og viceinspektører havde siddet i karantæne og bare ventet på at slippe ud.

Dekontaminerede.

Under alle omstændigheder var han den eneste, der havde formået at krige sig *to* titler efter A-gruppens opløsning. Han var ikke alene viceinspektør (og strengt taget var han det sådan set ikke, det var bare en titel uden praktisk anvendelse), men også *lektor*.

Var der alligevel en vis forfængelighed på spil, tænkte han og skuede ud fra Fåfången – for det var, hvad Danviksberget var blevet omdøbt til, »Forfængeligheden« – så var det på den anden side af hans kateder. Der var engang, hvor han havde ment, at Politiskolen var en naturstridig blanding af kunstige machoattituder og overspændte idealiseringer. Senere slog det ham, at den ganske enkelt var – ungdom.

Men så gammel var han sgu da heller ikke. Hvordan havde den tanke bidt sig sådan fast i ham? Sikkert på grund af hans mangeårige makkers bizarre skæbne.

Forfængelighed, tænkte han og strøg sig over det kridhvide hår. Tom forfængelighed. Og så byen dernede. Forfængelighedens marked. *Vanity Fair*. En stadigt hårdere verden. Stadigt mere overfladisk, stadigt mere konkurrencefikseret. Stadigt mere knudrede forhold mellem menneskene.

Pesten var kommet til byen.

I ti år havde Arto Söderstedt ventet, og nu var den der.

Nu, hvor han ikke længere havde nogen aktiv rolle at spille i samfundet. Nu, hvor hans magt ikke rakte længere end til at slibe fascistoide kanter af ureflekterede sjæle, som var ude af stand til at lade sig begejstre af noget som helst andet end deres egne kroppe.

Forfængeligheden.

Selvfølgelig overdrev han. De fleste af hans elever var almindelige mennesker uden ubehagelige tilbøjeligheder, men ofte med et lille anstrøg af idealisme, som næsten var sværere at slibe af end modpolens fascistoide ditto. Måske fordi det ikke rigtig var lykkedes ham at slibe den væk hos sig selv.

Arto Söderstedt smilede svagt i den råkolde vind og trak jakken lidt tættere om sig. Han ville ønske, han havde taget et halstørklæde med. Og at de havde valgt en anden dag.

Det var *domssøndagen*, den sidste søndag i november. Kirkeårets sidste søndag, søndagen før første advent. Dommedagsprædikernes traditionelle søndag, hvor man læste bibeltekster om den yderste dag.

Apokalypsen.

Pesten.

Nej, tænkte han lidt efter og lod blikket glide hen over Salt-sjön mod Djurgården i den trods alt usædvanlig klare morgen på overgangen mellem efterår og vinter. Nej, ingen eskatologiske undergangsvisioner nu. Det var ikke hans stil.

Og nu havde han ikke engang en makker til at brokke sig over, at han slyngede om sig med ord som »eskatologi«.

Byen var smuk også her i den grusomste af alle måneder. Det havde ganske vist sneet et par gange, men det var der ingen spor tilbage af. De bratte omslag var legio. Det var, som om et andet klima havde indfundet sig. Et mere almeneuropæisk klima.

Og det var vel netop, hvad der var sket. Klimaet gik amok.

Det var næsten halvandet år siden, A-gruppen havde afsluttet sin sidste store sag. Og Arto Söderstedt huskede hver eneste naturkatastrofe siden da.

Han ville ønske, hans hukommelse ikke havde været helt så god.

Sidste efterår var startet med en oversvømmelse i Indien og Pakistan, der kostede tre hundred mennesker livet, og en anden i Etiopien, som fik hen ved ni hundred druknede på samvittigheden. Derefter havde en tyfon ved navn Xangsane hærget Filippinerne og Vietnam og dræbt et par hundreder. Lige efter, i oktober sidste år, fejede et stormvejr hen over Nordkorea og gjorde syv tusind mennesker hjemløse, alt imens det amerikanske Midtvesten blev ramt af storme og tornadoer. November indledtes med en voldsom oversvømmelse i det sydøstlige Tyrkiet, som kostede nogle og tredive mennesker livet, og Saroma i Japan, som aldrig før havde kendt til hvirvelstorme, blev hjemsøgt af en dødbringende tornado, der lagde byen i ruiner. Mens stormene stadig rasede i det nordamerikanske indland, jog tyfonen Dorian ind over Filippinerne og forårsagede en enorm mudderflod fra Mount Mayon, som fem hundred mennesker druknede i. Året sluttede med, at orkanagtige vinde sendte en færge i Javahavet med seks hundred mennesker om bord til bunds. Fire hundred af dem var stadig savnet.

Hukommelsen, tænkte Arto Söderstedt med hænderne for ansigtet. Hukommelsen, forfængeligheden. Hvad er det, jeg har gang i?

Men hukommelsen var ubarmhjertig. Alene det sidste halve år, altså frem til denne domssøndag, fyldte den til randen.

Massiv monsunregn i juni udløste et mudderskred, der begravede over tres mennesker i Bangladesh, og enorme nedbørsmængder i det sydlige Kina kostede mindst lige så mange livet i oversvømmelser. Voldsomme uvejr dræbte over to hundred i Karachi, Pakistan, og store dele af Australiens østkyst blev ramt af oversvømmelser. Det foreløbige klimaks indtraf den ottende juli, da kolossale oversvømmelser i det indiske Vestbengalen dræbte seks hundred og tres mennesker og gjorde over en million hjemløse. To dage efter blev Buenos Aires overrasket af det første snevejr i halvfems år. Både juni

og juli blev dog overgået af august. I Nordkorea skyllede regnmasserne ikke alene hundredvis af mennesker bort, men også de sidste rester af fødevarer og skabte dermed akut hungersnød. Umiddelbart efter fejede orkanen Dean ind over Det Caribiske Hav og nåede Mexico som den tredjevoldsomste orkan siden midten af attenhundredtallet. Et par dage senere blev Grækenland hærget af over to hundred skovbrande, som ikke alene dræbte tres mennesker, men også forvandlede antikkens landskaber til aske, og som om Sudan ikke led nok under den meningsløse vold, blev landet ramt af en oversvømmelse, der kostede det de sidste ferskvandsdepoter. Derefter bød oktober på en forbløffende række skovbrande i Californien, hvorunder en halv million mennesker måtte evakueres. I slutningen af oktober blæste den tropiske storm Noel ind over Caribien, tog omkring hundred menneskeliv og gjorde hundredtusinder hjemløse. Og så domssøndagens egen måned, den grusomste af dem alle. November. Fem dages skybrud i Tabascopevinsen i Mexico tvang tre hundred tusind mennesker til at forlade deres hjem. Fire tusind skoler blev skyllet væk af vandmasserne. En uge senere slog stormen til mod Sortehavet. Elleve skibe sank, omkring tyve sømænd druknede og tretten hundred tons olie fossede ud i det allerede bunddøde indhav. Og så selve kulminationen, lige her for nylig: Et par dage senere slog cyklonen Sidr til mod det sydlige Bangladesh og dræbte op mod fire tusind mennesker. Over en million blev hjemløse i løbet af én enkelt nat.

Arto Söderstedt pustede ud. Han tog hænderne ned fra ansigtet. Der gik et par sekunder, før byen atter nåede ind i hans øjne, og endnu et antal sekunder, før synsindtrykkene faldt på plads i hans overophedede hjerne.

Hvorfor lige ham?

Hvorfor skulle lige netop han være tvunget til at huske alt dette? Alle disse klimakatastrofer? Som om det ikke var nok med de kontinuerlige meldinger om Arktis' smeltende isbjerge og Alpernes svindende gletsjere, Saharas voksende ørken og Amazonas' forsvindende regnskov. For nylig havde han læst

om Pastorurigletsjeren i Peru, som på femogtyve år havde mistet fyrre procent af sin ismasse. Også Andesbjergenes isdække forsvandt med foruroligende hast.

En ny sygdom hærgede den vestlige verden. Den gik under navnet »klimafrygt«. Det var naturligvis ikke godt – ikke just produktivt – men så længe den ikke blev helt overgået af den anden sygdom, den der var blevet så tydelig, så epidemisk i løbet af de ti år i A-gruppen, syntes han trods alt, at situationen var under kontrol.

Den sygdom hed »empatiløshed«.

Hvis man imidlertid også lod betegnelsen »klimafrygt« omfatte en vis bekymring over samfundets mentale klima – den stigende forhærdelse, de traditionelle kønsrollers tilbagevenden, det eskalerende forbrug af voldsporno, anoreksibølgen, boomet i straf og selvfafstraffelse, den tiltagende fiksering på overfladen og kun overfladen – så var risikoen for depression betragtelig.

Og depression lå ikke rigtig til Arto Söderstedt.

Nej, han følte sig ikke en skid deprimeret. Bare plagsomt klarsynet. Ligesom A-gruppen havde haft tendens til at være det i de ti år, de var aktive. Hvor mange af deres forudannelser og forudsigelser havde ikke rent faktisk vist sig at holde stik, hvor mange uvejrsskyer havde ikke åbnet sig og pisket jorden med deres skånselsløse slagregn?

Var der noget, han ikke ville være, så var det gammelmandsklagende. Sådan ligesom klagende for klagernes egen skyld. Derfor tillod han sig lige nu at holde sig til klimakatastrofen i dens lidt mere objektive naturformer. For han holdt jo af denne by, der bredte sig ud neden for hans fødder. Det var hans by, endelig var han hjemme. Selv indbyggerne holdt han af, selv om de var en anelse indbildske og forfængelige.

Alligevel føltes det ikke spor forkert at tage en lille tur væk fra Stockholm og civilisationen. Flygte fra pesten for en kort stund og give sig hen. Give sig hen til gammelt venskab og nye fortællinger.

Resten af klimafrygten måtte folk som Paul Hjelm stå for.

Söderstedt så sig omkring på Fåfängen. Han var alene deroppe. Den klare domssøndagmorgen var gledet over i noget stadigt mere gråt, som fik byen til at fortone sig sekund for sekund. Han var taknemmelig for, at han var nået derop i tide, at han havde fået chancen for at se. Hvis der dukkede andre søvnløse morgenvandrere op denne novembersøndag, ville de ikke se en pind af den forførende smukke by.

Arto Söderstedt begyndte at gå ned ad bjerget. En sky af væde svævede i luften, som en byge af støvregn, der havde glemmt, at tyngdekraften dikterer den at falde mod jorden. Han trak igen jakken lidt tættere om sig – lærerjakken, den nyanskaffede lektorjakke, som han ikke rigtig havde fundet sig tilpas i – og nåede hen til bilen.

Inden han satte sig ind i den gamle, rustne minibus af mærket Toyota Picnic, hævede han et øjeblik hånden mod den tågesvøbte by, knyttede næven og truede ad den.

Men han mente det ikke rigtig alvorligt.

Da motoren brummede i gang som en gammel, halvdød sølefant, følte Arto Söderstedt én og kun én ting.

En stærk og uimodståelig forventning.